

Uchwała Nr XXI/129/20

Rady Gminy Ojrzeń

z dnia 1 września 2020 roku

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargi na uchwałę Nr VI/36/2019 Rady Gminy Ojrzeń z dnia 15 lutego 2019 roku w sprawie regulaminu dostarczania wody na obszarze Gminy Ojrzeń

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r., poz. 713) oraz art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325), Rada Gminy Ojrzeń uchwala co następuje:

§ 1

1. Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę Pana Roberta F na uchwałę Nr VI/36/2019 Rady Gminy Ojrzeń z dnia 15 lutego 2019 roku w sprawie regulaminu dostarczania wody na obszarze Gminy Ojrzeń (Dz. Urz. Woj. Maz. z 2019 r., poz. 2257) wraz z odpowiedzią na skargę, nie uwzględniając jej zarzutów.

2. Treść odpowiedzi na skargę, o której mowa w ust 1, zawiera załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2

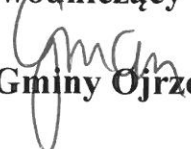
Udziela się upoważnienia radcy prawnemu Pani Danieli Nastaszyc do reprezentowania Rady Gminy Ojrzeń przed sądami administracyjnymi w sprawie skargi na uchwałę Nr VI/36/2019 Rady Gminy Ojrzeń z dnia 15 lutego 2019 roku w sprawie regulaminu dostarczania wody na obszarze Gminy Ojrzeń.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Ojrzeń.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący

Rady Gminy Ojrzeń

Załącznik do uchwały
Nr XXI/129/20
Rady Gminy Ojrzeń
z dnia 1 września 2020 roku

Ojrzeń, 1 września 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny

w Warszawie

ul. Jasna 2/4

00-013 Warszawa

Skarżący: Robert F.

Organ : Rada Gminy Ojrzeń

ul. Ciechanowska 27

06-456 Ojrzeń

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

Rada Gminy Ojrzeń przekazuje wraz z niniejszą odpowiedzią stosownie do postanowień art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U z 2019 r., poz. 2325) skargę Roberta F.

doręczoną w dniu 3 sierpnia 2020 roku na uchwałę Nr VI/36/2019 Rady Gminy Ojrzeń z dnia 15 lutego 2019 roku w sprawie regulaminu dostarczania wody na obszarze Gminy Ojrzeń

i wnosi o:

1. odrzucenie skargi, gdyż interes prawny ani uprawnienie składającego skargę na uchwałę nie zostały naruszone stosownie do wymagań przepisu szczególnego

2. zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych

ewentualnie o

1. oddalenie skargi w całości

2. zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych

U Z A S A D N I E N I E

Skarżący pismem wniesionym drogą elektroniczną w dniu 3 sierpnia 2020 r. za pośrednictwem platformy ePUAP wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego za pośrednictwem Rady Gminy Ojrzeń na uchwałę Nr VI/36/2019 Rady Gminy Ojrzeń z dnia 15 lutego 2019 roku w sprawie regulaminu dostarczania wody na obszarze Gminy Ojrzeń. Zaskarżona uchwała została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego z 2019 r., poz. 2257 z dnia 19 lutego 2019 r. i weszła w życie 6 marca 2019 r.

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności uchwały w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

Skarżący zarzuca w skardze naruszenie podjętą przez Radę Gminy uchwałą przepisów ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, w tym według skarżącego:

- § 9 ust 1 narusza art. 6 ust 4 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, który wprowadza zakaz dyskryminacji ze względu na stan prawny przyłączanej nieruchomości,
- § 15 ust 1 jest sprzeczny z art. 15 ust 4 ustawy, zgodnie z którym przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest zobowiązane przyłączyć do sieci nieruchomość osoby ubiegającej się o przyłączenie nieruchomości do sieci, jeżeli są spełnione warunki przyłączenia określone w regulaminie, o którym mowa w art. 19 oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług,
- § 15 ust 2 jest sprzeczny z ustawą o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, gdyż zapis w nim zawarty nie ma podstawy prawnej.

Swoją legitymację procesową do wniesienia skargi skarżący wywodzi z przepisu art. 15 ust 4 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, zgodnie z którym przedsiębiorstwo wodno-kanalizacyjne jest zobowiązane przyłączyć do sieci nieruchomość osoby ubiegającej się o przyłączenie nieruchomości do sieci, jeżeli są spełnione warunki przyłączenia określone w regulaminie, o którym mowa w art. 19 oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług. Skarżący stwierdza, że zaskarżona uchwała w sposób bezpośredni i realny kształtuje jego sytuację prawną, jego uprawnienia. Ponadto skarżący twierdzi, że niezgodność z prawem zaskarżonej uchwały doprowadziła do sytuacji, w której bezprawnie odmówiono mu wydania warunków technicznych przyłączenia do sieci wodociągowej.

Zgodnie z treścią przepisu art. 101 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U z 2020 r., poz. 713) każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez

organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.

Zdaniem organu okoliczność, że na jego wniosek z dnia 23 czerwca 2020 roku, w dniu 6 lipca 2020 roku Wójt Gminy odmówił skarżącemu wydania warunków technicznych przyłączenia do sieci wodociągowej działki nr 88/2 w Nowej Wsi z uwagi na brak sieci wodociągowej, do której mogłoby nastąpić przyłączenie i brak planów jej rozbudowy, nie powoduje, że skarżący ma interes prawny w zaskarżeniu uchwały w sprawie regulaminu dostarczania wody na obszarze Gminy Ojrzeń. Fakt, że odmowa nastąpiła z powodu braku sieci wodociągowej, do której miało by nastąpić przyłączenie, nie ma związku z treścią zaskarżonej uchwały. Odmowa przyłączenia do sieci z tego powodu nastąpiłaby niezależnie od treści zaskarżonej uchwały.

Podkreśla się, że skarżący musiałby wykazać, że istnieje bezpośredni związek między zaskarżoną uchwałą a jego własną, indywidualną prawnie gwarantowaną sytuacją. Związek ten powinien istnieć w chwili wejścia w życie zaskarżonej uchwały oraz powodować następstwo w postaci pozbawienia skarżącego konkretnych uprawnień lub nałożenia obowiązków, mających oparcie w przepisach prawa materialnego (por. np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z 8 listopada 2018 r., sygn. I SA/Po 467/18, LEX nr 2583761).

Do wniesienia skargi na podstawie omawianego przepisu nie legitymuje sama ewentualna sprzeczność z prawem zaskarżanej uchwały. Podnosi się, że w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. orzeka się tylko w granicach interesu prawnego skarżącego. Przedmiotem badania pod względem zgodności z prawem jest cała uchwała, ale sąd może orzec o stwierdzeniu jej nieważności tylko w części wyznaczonej granicami interesu prawnego skarżącego (por. np. wyrok WSA w Krakowie z 20 czerwca 2018 r., sygn. II SA/Kr 378/18, LEX nr 2518686).

Zdaniem organu skarżący nie wykazał, że cała zaskarżona uchwała narusza jego interes prawny. Zaskarżona uchwała, wbrew temu co twierdzi skarżący, nie narusza jego interesu prawnego, gdyż nie ingeruje bezpośrednio w przysługujące mu prawa ani uprawnienia.

Legitymację do wniesienia skargi na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym ma „każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone” uchwałą rady gminy. Pod pojęciem „każdy” mieszczą się zarówno osoby fizyczne, jak i osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej.

Prawo do skargi przysługuje jednak tylko takiemu podmiotowi, który wykaże, że jego uprawnienie lub interes prawny zostały naruszone. Interes prawny to taki, który znajduje oparcie w przepisach prawa. Istoty interesu prawnego należy upatrywać w jego związku z konkretną normą prawną. Może to być norma prawna należąca do każdej gałęzi prawa (nie tylko prawa administracyjnego). Interes prawny musi być osobisty oraz aktualny w chwili wszczęcia procedury skargowej.

Nieco odmiennie w tym zakresie wypowiada się orzecznictwo. Przykładowo w jednym z orzeczeń wskazano, że interes prawny, o którym mowa w art. 101 ust. 1 u.s.g. musi wywodzić się z prawa materialnego administracyjnego, ponieważ skarga ma być wniesiona do sądu administracyjnego w sprawie z zakresu administracji publicznej. Materialne prawo administracyjne ma zawierać normę przyznającą ochronę prawną podmiotowi i z takiej normy wywodzi się właśnie interes prawny.

Skarga wniesiona na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. nie ma charakteru *actio popularis*, co oznacza, że nawet sprzeczność aktu organu gminy z prawem nie daje uprawnienia do jej wniesienia. Składający skargę musi wskazać na normę materialnego prawa administracyjnego, z którego swój interes prawny

wywodzi, przy tym nie mogą to być przepisy dotyczące zadań gminy (por. wyrok NSA z dnia 10 lutego 2015 r., I OSK 2349/14; zob. także np. J. Chmielewski, *Obiektowe formy ochrony przyrody w gminach - aspekty prawne*, Sam. Teryt. 2014, nr 9, s. 28).

Interes prawny powinien być aktualny, osobisty (własny, indywidualny) i dotyczyć bezpośrednio sfery prawnej określonego podmiotu. Aktualność interesu prawnego oznacza, że po wejściu w życie takiego aktu interes ten w danej sytuacji faktycznej i prawnej obiektywnie istnieje. Wymóg ten wiąże się z „realnością” interesu prawnego (zob. wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 6 maja 2015 r., II SA/Rz 208/15).

Naruszenie interesu prawnego następuje więc wtedy, gdy zaskarżonym aktem zostaje odebrane lub ograniczone jakieś prawo skarżącego wynikające z przepisów prawa, względnie zostanie nałożony na niego nowy obowiązek lub też zmieniony obowiązek dotychczas na nim ciążyący (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 czerwca 2009 r., sygn. II OSK 205/09, dostępny w internetowej bazie orzeczeń sądów administracyjnych).

Między pojęciami „interes prawny” i „uprawnienie”, których użyto w art. 101 ust. 1 u.s.g., nie zachodzi logiczny stosunek alternatywy, ale raczej logicznej nadrzędności, w którym każde naruszenie uprawnienia (prawa podmiotowego) jest tym samym naruszeniem interesu prawnego (por. W. Kisiel, *Legitymacja* jednostki do zaskarżania uchwał samorządowych w orzecznictwie sądów administracyjnych, ZNSA nr 3/2009, s. 41). W wyroku z dnia 3 września 2004 r., OSK 476/04, ONSAiWSA 2005, nr 1, poz. 2, NSA wyraził pogląd, że w przeciwieństwie do legitymacji w postępowaniu administracyjnym, określonym przepisami kodeksu postępowania administracyjnego, w którym stroną może być każdy, czyjego interesu prawnego lub uprawnienia dotyczy postępowanie, uprawnionym do wniesienia skargi z art. 101 u.s.g. może być jedynie ten podmiot, którego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone.

Naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia otwiera dopiero drogę do jej (skargi) merytorycznego rozpoznania (oceny). Ocena ta zaś dotyczy rodzaju naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego i w zależności od tego skarga może, ale nie musi, być uwzględniona.

Legitymowanie się tak rozumianym interesem prawnym (lub uprawnieniem) nabiera szczególnego znaczenia w kontekście treści art. 58 § 1 pkt 5a ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Zgodnie z tym przepisem WSA odrzuci skargę m.in., jeżeli interes prawny lub uprawnienie wnoszącego skargę na uchwałę, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a., nie zostały naruszone stosownie do wymagań przepisu szczególnego.

Zdaniem organu taka sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie. Ani interes prawny ani uprawnienie wnoszącego skargę na uchwałę, nie zostały naruszone stosownie do wymagań przepisu szczególnego.

Mając powyższe na względzie organ wnosi jak na wstępie.

W załączeniu:

1. skarga
2. odpis odpowiedzi na skargę
3. akta postępowania

PRZEWODNICZĄCY
Radę Gminy
Grzegorz Lejman